

Sygn. akt: I C 878/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSO Małgorzata Knapik

Protokolant : st sekr. sąd. Alina Boruch

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013r. w Tarnowie na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. (...)

(...)

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. (...)na rzecz powoda M. M. kwotę 40.000,00 zł (czterdzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 8 sierpnia 2011r. ;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. koszty procesu między stronami wzajemnie znosi;

IV. nakazuje ściąganie na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Tarnowie :

- od powoda z zasądzzonego na jego rzecz w pkt I. wyroku roszczenia kwotę 2.000 złotych tytułem opłaty sądowej i kwotę 150,10 złotych tytułem wydatków,

- od strony pozwanej kwotę 2.000 złotych tytułem opłaty sądowej i kwotę 150,10 złotych tytułem wydatków.

Przewodniczący :

Sygn. akt I C 878/12

UZASADNIENIE

Powód M. M. domagał się w pozwie zasądzenia od strony pozwanej (...) Towarzystwo Ubezpieczeń SA (...)kwoty 80.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lipca 2011r. tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 kc w zw. z art. 24§1 kc.

Na uzasadnienie swego żądania wskazał, iż w dniu 28 lipca 2004r. w D. kierująca samochodem marki F. (...) A. K. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że na prostym odcinku drogi nie dostosowała prędkości jazdy do panujących warunków atmosferycznych i w wyniku zbyt późnego wykonywania manewru wyprzedzania najechała na tył roweru jadącej w tym samym kierunku rowerzystki Z. M., matki powoda, która na skutek tego wypadku poniosła śmierć, zaś sprawczyni zdarzenia wyrokiem Sądu Rejonowego w Dąbrowie

Tarnowskiej z dnia 17.03.2005r. została uznana za winną popełnienia czynu z art. 177 §2 kk i skazana na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat.

Pojazd sprawcy wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Pismem z dnia 30 czerwca 2011r. powód wniósł do strony pozwanej roszczenie zapłaty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W odpowiedzi pozwany decyzją z dnia 14 lipca 2011r. odmówił wypłaty zadośćuczynienia uzasadniając odmowę brakiem podstawy prawnej dla zgłoszonego roszczenia.

Powód wskazał, iż z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić, albowiem spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc. Przywołał liczne orzeczenia Sądu Najwyższego na poparcie swojego stanowiska.

Powód podniósł, iż więź łącząca go z matką była niezwykle silna, a po jej tragicznej śmierci doznał bólu i cierpienia. W chwili śmierci matki powód miał 24 lata, mieszkali razem, jak również z ojczymem, który nigdy dobrze go nie traktował. Snuli z matką plany na przyszłość, chcieli zmienić swoje życie. Po śmierci matki miał poczucie jakby został sam na świecie, pojawiły się myśli samobójcze, zaczął topić smutek w alkoholu, nie korzystał z pomocy lekarskiej.

To on zajmował się wszystkimi formalnościami związanymi z pogrzebem. Pomimo upływu lat wciąż za nią tęskni, odczuwa jej brak zwłaszcza w czasie świąt i uroczystości rodzinnych, nadal ma poczucie żalu i pustki.

Strona pozwana (...) Towarzystwo Ubezpieczeń SA (...)wniosła o oddalenie powództwa.

Strona pozwana zarzuciła, że Sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w każdym przypadku naruszenia dóbr osobistych, gdyż dla zasądzenia zadośćuczynienia nie wystarczy śmierć osoby najbliższej, ale powinny zachodzić jeszcze dodatkowe okoliczności wskazujące na to, że śmierć osoby poszkodowanej stała się dla jego najbliższych źródłem udręczeń moralnych, zaś wysokość zadośćuczynienia powinna być adekwatna do stopnia naruszenia dobra osobistego jakim jest zerwanie więzi ze zmarłą. Istotne są tu takie przesłanki jak charakter więzi łączących osobę zmarłą z członkiem rodziny, zażyłość stosunków emocjonalnych, pogorszenie stanu zdrowia, cierpienie i ból po stracie bliskiej osoby. Wysokość zadośćuczynienia powinna także nadto uwzględniać całokształt stosunków społecznych i gospodarczych.

Strona pozwana wskazała, iż żądana przez powoda w pozwie kwota jest zbyt wygórowana i nie odpowiada stosunkom społecznym i majątkowym istniejącym w Polsce oraz przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Zarzuciła również, iż nie jest zasadne zasądzenie odsetek od kwoty zadośćuczynienia od dnia 15 lipca 2011r. albowiem kwotę tę ustala Sąd w wyroku i od dnia następnego po wydaniu wyroku należy liczyć odsetki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wyrokiem z dnia 17 marca 2005r. sygn.. akt IIK 271/04 Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej A. K. została uznana za winną tego, że w dniu 28 lipca 2004r. w D. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) na prostym odcinku drogi, nie dostosowała prędkości jazdy do panujących warunków atmosferycznych i wyniku zbyt późnego wykonana manewru wyprzedzania najechała na tył roweru jadącej w tym samym kierunku rowerzystki Z. M., która w wyniku potrącenia i upadku na jezdnię doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy i szyi z krwotokiem do jamy czaszki oraz rozległego stłuczenia i krwotoku pnia mózgu z następowym rozmiękaniem - powodujących jej zgon, i za czyn ten została skazana na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3.

Z. M. w wyniku doznanych urazów zmarła dnia 30 lipca 2004 r. W chwili śmierci miała 49 lat.

(dowód: odpis wyroku z dnia 17 marca 2005 r. Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej, skrócony odpis aktu zgonu Z. M.- k. 38 i 1 akt szkodowych strony pozwanej).

Powód M. M. był synem Z. M.. W chwili śmierci matki miał 24 lata. Mieszkał z matką, ojczymem oraz przyrodnią 16-letnią siostrą. Powód był dzieckiem pozamałżeńskim, nie znał swojego biologicznego ojca. Jego relacje z matką układały się bardzo dobrze. Powód pracował wówczas dorywczo, matka pracowała również, spędzali razem czas, rozmawiali, razem zajmowali się obowiązkami domowymi, przy czym Z. M. głównie gotowała, razem zaś sprząтали, prali. Ojczym nie angażował się w obowiązki domowe, Z. M. dbała o syna. Powód wychodził z matką w odwiedziny do rodziny, znajomych, chodzili razem na grzyby, jagody. Relacje powoda z ojczymem układały się źle, występował problem alkoholowy po stronie ojczyma, zgłaszał on pretensje o śmierć swojego syna. W konflikcie z ojczymem Z. M. stawiała po stronie powoda. Powód miał jeszcze brata, który jednak mieszkał osobno, miał własną rodzinę, później przebywał za granicą, nie utrzymywał bliskich relacji.

Powód przeżył śmierć matki, rozpacział, cierpiał z tego powodu, był smutny, miał poczucie, że został sam na świecie, gdyż matka była dla niego najważniejszą osobą.

Powód zajął się pogrzebem matki, a w późniejszym czasie na własny koszt zrobił nagrobek na jej grobie. Do tej pory powód co niedzielę bywa na grobie matki i nadal mu jej brakuje, nadal ją wspomina, rozmawia o niej zwłaszcza z siostrą matki - M. P., którą kiedyś odwiedzał wspólnie z matką, a aktualnie odwiedza sam.

Nie korzystał z pomocy psychologicznej ani lekarskiej.

Po śmierci matki relacje z ojczymem były nadal trudne, jego siostra B. poszła mieszkać do ciotki, zwiększył się zakres obowiązków domowych powoda. Ojczym zmarł w 2006 roku.

W dniu 6 lutego 2007r. powód zgłosił do strony pozwanej roszczenia z art. 446 §3 k.c. w związku z pogorszeniem się sytuacji życiowej, jak również z tytułu zwrotu kosztów pogrzebu. Decyzją z dnia 28 maja 2007 r. strona pozwana przyznała powodowi odszkodowanie z tytułu pogorszenia sytuacji życiowej w oparciu o art.446 § 3 k.c. w kwocie 5.000 zł.

Dnia 8 lipca 2011r. powód zgłosił do strony pozwanej żądanie zapłaty kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią bezpośrednio poszkodowanej matki powoda – Z. M., wskazując jako postawę prawną art. 448 k.c. w związku z art. 24 §1 k.c. załączając dokumenty związane z wypadkiem i śmiercią Z. M., jak również obszernie oświadczenie obejmujące opis jego relacji z matką i opis przeżyć po jej śmierci. Pismem z dnia 14 lipca 2011 r. strona pozwana odmówiła wypłaty zadośćuczynienia wskazując, iż podstawą prawną przyznania takiego zadośćuczynienia jest art. 446 §4 k.c., który obowiązuje od dnia 3 sierpnia 2008 r. zaś przed jego wejściem w życie żądanie zadośćuczynienia za śmierć najbliższego członka rodziny było niedopuszczalne, więc tym samym nie ma podstaw prawnych do zgłaszania tego typu roszczeń.

(dowód: zeznania świadka M. P. k. 53-54, akta szkodowe strony pozwanej - k. 29, 34, 39, 42, 46, 47 tych akt, zezn. powoda k.90-91)

Powód nie ujawnia symptomów dezorganizacji w zakresie procesów poznawczych ani dostosowania społeczno-emocjonalnego, jest zdolny do sprawnego działania, ma zachowaną umiejętność nawiązywania i utrzymywania pozytywnych relacji z innymi ludźmi. Przebieg procesu żałoby po śmierci matki ma charakter niepowikłany. Przeżywane przez niego uczucia były charakterystyczne dla sytuacji utraty. Obecnie negatywne emocje uległy wyciszeniu. Powód potrafi rozmawiać o matce bez poczucia utraty osobistych perspektyw i sensu życia. Nie wymaga terapii psychologicznej, jego potencjał przystosowawczy jest na tyle wysoki, że jest w stanie samodzielnie, przy wsparciu bliskich radzić sobie z kryzysami psychologicznymi, jest zdolny do sprawnego działania. W procesie żałoby powoda zaistniały możliwości swobodnego przeżywania emocji, związanych ze stratą bliskiej osoby (rytuały przedpogrzebowe, wizyty na cmentarzu, bliskie relacje z siostrą i rodziną matki), pozwalające na wymianę swoich uczuć z tego obszaru, co pozwoliło mu na włączenie tego tragicznego zdarzenia w historię swojego życia, przeżywanie go, a nie izolowanie się od niego.

Powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu i w związku ze śmiercią matki, w aspekcie psychologicznym jej śmierć nie spowodowała u powoda trwałych zmian psychofizycznych. Funkcjonuje on emocjonalnie i społecznie na takim samym poziomie przystosowania jak przed jej wypadkiem, przy naturalnym uwarunkowanym doświadczeniem życiowym samorozwoju.

(dowód : opinia sądowo-psychologiczna k.63-67)

Powyższych ustaleń dokonał sąd w oparciu o wyżej powołane dokumenty (np. skrócony odpis aktu zgonu Z. M., korespondencja pomiędzy stronami w toku postępowania likwidacyjnego itd.) albowiem ich autentyczność ani treść nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd uznał za w pełni wartościowy element materiału dowodowego opinię sądowo-psychologiczną jako jasną, rzetelną i pełną, której wnioski zostały poparte wnikliwą i logiczną argumentacją. Można dodać, iż do opinii tej strony nie zgłosiły żadnych zarzutów.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. P. i powoda M. M. albowiem są one logiczne, stanowcze, konsekwentne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, a także korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, a to z dowodami z dokumentów, a także z opinią sądowo-psychologiczną. Zarówno świadek jak i powód zeznając nie starali się wyolbrzymiać przebiegu procesu żałoby po matce Z. M. u powoda podkreślając np. jego prawidłowe funkcjonowanie czy brak korzystania z pomocy medycznej w związku ze śmiercią matki.

O przeprowadzenie innych dowodów strony nie wnosiły.

Sąd rozważył, co następuje:

Zgodnie z art. 435§1 kc prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła w skutek siły wyższej, albo wyłącznie z winy uszkodzanego lub osoby trzeciej za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Art. 436§1 kc stanowi, że odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy wobec powoda co do zasady (wyplaciła powodowi kwotę 5.000 zł w oparciu o przepis art.446§3 kc).

Wina sprawcy została przesądzona wyrokiem skazującym w sprawie karnej, którego ustalenia wiążą sąd w postępowaniu cywilnym (art.11 kpc).

Zgodnie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pogląd, że podstawę dochodzonego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przed dniem 3 sierpnia 2008 r. w następstwie naruszenia deliktem dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej, łączącej osobę zainteresowaną ze zmarłym, stanowi art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., został już w judykaturze i orzecznictwie ukształtowany. Roszczenie powoda, który wskutek śmierci matki doznał naruszenia dóbr osobistych w postaci ustania więzi emocjonalnej pomiędzy nim a matką znajduje zatem uzasadnienie w treści art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.

Jako powszechny aktualnie należy przyjąć pogląd, iż więź emocjonalna łącząca osoby bliskie jest dobrem osobistym, a więc doznany na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek może polegać nie tylko na osłabieniu aktywności życiowej i motywacji do przezwycięzania trudności przez pozostałych przy życiu członków rodziny, lecz jest także następstwem naruszenia tej relacji między osobą zmarłą a jej najbliższymi (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r. I CSK 149/09, Lex nr 607232; z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/09, OSP 2001/2/15; z dnia 10 listopada 2010 r. II CSK 248/10, Lex nr 785681 i uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, BSN 2010, nr 10, s. 11). W wyrokach z dnia 11 maja 2011 r. (II CSK 621/10, nie publ.) i z dnia 15 marca 2012 r. (I CSK 314/11, Lex nr 1164718).

W uchwałach z dnia 13 lipca 2011 r. (III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10) i z dnia 22 października 2010 r. (III CZP 76/10, Lex nr 604152) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że członkom rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią, która nastąpiła w wyniku wypadku (deliktu) zaistniałego przed dniem 3 sierpnia 2008 r., a nadto, że osoba dochodząca zadośćuczynienia za spowodowanie śmierci osoby najbliższej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio, skoro ten sam czyn niedozwolony może wyrządzić krzywdę różnym osobom i krzywdą wyrządzoną osobom bliskim zmarłemu jest naruszenie ich dóbr osobistych poprzez zerwanie więzi emocjonalnej ze zmarłym. Zatem również osoba bliska zmarłemu jest poszkodowana bezpośrednio i może dochodzić naprawienia własnej krzywdy związanej z naruszeniem jej własnego dobra osobistego. Nie jest wyłączone z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienie za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. (vide uchwała SN z 7.11.2012r. III CZP 67/12).

Podstawową funkcją zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych jest funkcja kompensacyjna. Zadośćuczynienie ma wynagrodzić doznaną krzywdę, a zatem wszelkie ujemne uczucia, cierpienia i przeżycia psychiczne, związane z utratą bliskiej osoby, które nie dają się w prosty sposób przeliczyć na wartości pieniężne, ma kompensować ból spowodowany śmiercią osoby bliskiej oraz przedwczesną utratę członka rodziny. Trudno jest wycenić krzywdę i cierpienie po stracie osoby bliskiej. Każdy przypadek powinien być więc indywidualizowany z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy oraz przy wzięciu pod uwagę tego, że na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osób bliskich zmarłemu, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu członków rodziny zmarłego, rola jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy. Klauzula "odpowiedniej sumy" pozostawia zaś sądowi orzekającemu margines uznaniowości, co do wysokości zasądzanej kwoty. Kwota ta musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwaną wartość, w związku z kompensacyjnym charakterem zadośćuczynienia, z drugiej jednak strony nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, lecz utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i stopie życiowej społeczeństwa (por. wyroki s. apel. we Wrocławiu z dnia 28 marca 2012 r. I ACa 162/12, Lex nr 1164092; z dnia 24 lutego 2012 r. I ACa 84/12, Lex nr 1124827 i z dnia 23 maja 2011 r. I ACa 226/11, Lex nr 1162842 oraz wyroki SN z dnia 11 kwietnia 2006 r. I CSK 159/05, Lex nr 371773; z dnia 3 czerwca 2011 r. III CSK 279/10, Lex nr 898254 i z dnia 28 września 2001 r. III CKN 427/00, Lex nr 52766).

Uwzględniając żądanie powoda w połowie sąd miał na względzie, iż powód niewątpliwie doznał krzywdy wskutek nagłego zerwania więzi z matką. Śmierć osoby bliskiej jest zawsze bolesnym przeżyciem, zwłaszcza w tak bliskiej relacji jak matka – dziecko. Powód w chwili śmierci matki był już osobą dorosłą, lecz jednak dość młodą, nadal mieszkał wspólnie z matką, spędzał z nią czas na co dzień, miał z nią dobre relacje, wzajemnie świadczyli sobie pomoc i wsparcie. Trzeba dodać, iż matka powoda była jeszcze stosunkowo młodą osobą, więc tym bardziej jej śmierć była dla niego zdarzeniem szokującym. Do tego powód nie założył własnej rodziny, nie znał nawet biologicznego ojca, a z ojczymem miał złe, konfliktowe relacje, przyrodnią siostrą (córka ojczyma) była jeszcze małoletnia, zaś z bratem nie pozostawał w bliższych relacjach, więc niewątpliwie w chwili śmierci matka była dla powoda jedynym rodzicem i najważniejszą, najbliższą osobą. Powód cierpiał po śmierci matki, czuł smutek, osamotnienie, do tej pory często ją wspomina, często chodzi na cmentarz, nadal odczuwa jej brak. Miał sąd także z drugiej strony na względzie fakt, iż negatywne emocje które wystąpiły u powoda po śmierci matki z biegiem czasu uległy wyciszeniu, a proces żałoby -

dzięki wysokiemu potencjałowi przystosowawczemu powoda oraz możliwości swobodnego przeżywania żaloby - ma charakter niepowikłany, powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu, nie wymaga terapii psychologicznej, jest w stanie samodzielnie przy wsparciu bliskich (siostry, rodziny matki) radzić sobie z kryzysami psychologicznymi.

Zważywszy wyżej powołane okoliczności uznał sąd, iż żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie w połowie i dlatego zasądził na jego rzecz kwotę 40.000 zł.

Żądanie zasądzenia odsetek znajduje oparcie w art. 481 § 1 k.c. W myśl tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie zaś z art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Sąd opowiada się za poglądem, dominującym w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym odstąpiono od podejścia, iż odsetki z uwagi na ich charakter waloryzacyjny, należą się dopiero od dnia zasądzenia zadośćuczynienia i przyjęto, iż mogą one zostać zasądzone także za okres poprzedzający datę wyrokowania. Sąd Najwyższy stwierdził, iż zadośćuczynienie w rozmiarze, w jakim należy się ono poszkodowanemu w dniu, w którym dłużnik powinien je zapłacić, zgodnie z art. 455 k.c., powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania (tak SN w wyrokach z dnia: 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98, OSNC 2000, nr 9, poz. 158, z dnia 8 sierpnia 2001 r., I CKN 18/99, OSNC 2002, nr 5, poz. 64, z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40).

Skoro powód zgłosił sprecyzowane kwotowo roszczenie oparte o art.448 kc w związku z art. 24§1 kc w dniu 8 lipca 2011r. winno być ono spełnione w terminie 30 dni (art. 14 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych), a zatem odsetki sąd zasądził od dnia 8.08.2011r.

W pozostałej części sąd powództwo oddalił nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Orzeczenie o kosztach oparł Sąd na przepisie art. 100 k.p.c. który stanowi, iż w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Sąd uwzględnił żądanie pozwu w połowie.

Powód zwolniony był od kosztów sądowych.

Sąd obciążył strony kosztami sądowymi w oparciu o art. 113 ust.1 i 2 pkt 1 uksc po połowie, nakazując ściąganie od każdej ze stron po połowie opłaty oraz po połowie wydatków z tytułu kosztów opinii sądowo-psychologicznej, które wynosiły 300,20 zł.

Koszty procesu z uwagi na wynik procesu Sąd między stronami wzajemnie zniósł.

Z uwagi na powyższe, na mocy powołanych przepisów orzekł sąd jak w sentencji wyroku.